

Het floeren boek

Er stonden allemaal vrouwen in het mysterieuze boek dat mijn ouders zorgvuldig in de schuif van een kast in onze woonkamer bewaarden. Een wonderlijk boek vond ik het, vele malen interessanter dan mijn eigen onschuldige kinderboekjes. En dan die dikke, zachte kaft, bekleed met sensueel fluweel in het diepste, warmste bordeauxrood dat je je maar kan indenken. Het floeren boek, zo noemden we het destijds en zo noem ik het vandaag nog. Maar het ging natuurlijk niet zozeer om de kaft, wel om wat er in dat boek, eigenlijk meer een luxueus fotoalbum, te zien viel.

Op elke bladzijde was namelijk een kleurenfoto van een vrouw gekleefd. Halfnaakt of naakt, maar altijd verleidelijk en altijd spannend. Het waren vrij expliciete foto's, tegelijk ook zeer esthetisch. Een ware lust voor het oog. Bij elk beeld, bij elke vrouw, stonden enkele beknopte aantekeningen. Sowieso een leeftijd en een naam, dat herinner ik me met zekerheid. Maar of dat de echte naam en de ware leeftijd van de afgebeelde vrouw waren? Dat kan ik niet zeggen, al vermoed ik dat er met de waarheid weleens een loopje werd genomen. In realiteit was het boek een soort catalogus, maar dan niet van een of ander postorderbedrijf. En in een catalogus presenteer je je winkelwaar zo voordelig mogelijk. Dat deden mijn ouders dan ook wanneer ze de gewaagde portretfoto's van 'hun meisjes' selecteerden.

De allermooiste van alle vrouwen in het floeren boek, dat was niemand anders dan mijn eigen moeder. Ontegensprekelijk.

Lange, steile, zwarte haren had ze. Prachtig welvende borsten. Een rank figuur, een fiere lichaamshouding. Een zelfverzekerde en ietwat arrogante blik in haar grote, donkere ogen. Mama had Siciliaanse roots en je kon niet naast haar zuiderse schoonheid kijken. Of naast de haast dierlijke seksuele aantrekkingskracht die ze uitstraalde. Mijn mama was een vrouw voor wie mannen op straat de pas inhielden, zich omdraaiden en hun adem voelden stokken. Ze heeft altijd erg veel succes en bekijks gehad. Maar haar exotische looks vielen niet alleen hongerige mannen op. Zelfs mijn vriendjes en vriendinnetjes op de lagere school maakten regelmatig lovende opmerkingen over haar uiterlijk: ‘Wat heb jij een mooie mama, Arabelle.’

Het was inderdaad pas veel later dat ik mezelf Alexandra ben beginnen te noemen. In het geboorteregister van de stad Diest werd ik in 1976 ingeschreven als Arabelle Moreels. Mijn keuze voor een andere voornaam, die toch nog dicht genoeg bij de klank van mijn officiële naam lag, was een onbewuste manier om afstand te nemen van het leven dat ik in mijn jeugd geleid heb. Er is een tijd geweest dat ik mijn echte naam haatte, dat ik alleen Alexandra wou zijn. Arabelle? Bah! Maar tegenwoordig, nog niet zo heel lang, gebruik ik beide namen vlotjes door elkaar. Het maakt me niet zoveel meer uit, ik wissel zelf af en reageer op beide aansprekingen even spontaan. Misschien heb ik nu meer vrede met mijn verleden. Arabelle of Alexandra, ik ben wie ik ben. Het is te nemen of te laten.

Maar goed, terug naar het floeren boek. Al was ik was op dat moment nog een argeloos schoolkind, toch keek ik enorm op naar mijn mooie moeder – daar had ik het boek en de foto’s niet voor nodig. Wat een beeld van een vrouw was ze. Maar ze had vooral een aura, een parfum van seks om

zich heen hangen. Misschien was ik zeven jaar, misschien acht, dat weet ik niet meer exact. Maar ik was erg jong, dat staat vast. Ik had nog niet de minste notie van seksualiteit, laat staan dat ik al begreep wat het woord ‘prostitutie’ betekende. Desondanks voelde ik instinctief wel aan waar het allemaal om draaide. Het draaide om mooie, wulpse vrouwen en om wat het was dat mannen bij die vrouwen kwamen zoeken. Buitenshuis zweeg ik in alle talen over ons spannende boek, want zonder dat iemand het me opgedragen had, besepte ik maar al te goed dat er iets raars mee was en dat ik het beter niet aan de grote klok kon hangen. Het was ons eigen geheimpje, voorts alleen toegankelijk voor een club van ingewijden.

Ik zie de plaatjes uit het floeren boek vandaag nog haarscherp voor me, in elk fotografisch detail. Ook al is het bijna veertig jaar geleden dat ik het in mijn handen heb gehouden. Hoe het eruitzag, hoe het rook, hoe streepzacht het aanvoelde. Ontelbare uren heb ik erin zitten bladeren. Maar ik niet alleen. Uit dat boek konden ook de klanten hun keuze maken. Niet zelden kozen ze voor mijn moeder, dat zal al wel duidelijk zijn. Maar er was voor elk wat wils. Jonge en oudere vrouwen, klassieke schoonheden en karaktervolle koppen, slanke en rondere vormen, donkere en blekere huidtinten, grote en kleinere borsten. Ze kwamen in alle soorten en maten. Hoe ik dat allemaal zo gedetailleerd weet? Het is niet zo dat mijn ouders het boek achter slot en grendel bewaarden. Integendeel, ze waren er tegen mij heel open over, al was ik nog maar een pril schoolmeisje. Ik hoefde er nooit stiekem naar op zoek te gaan.

Ik weet nog dat ik enthousiast commentaar gaf bij de afbeeldingen. Dan bladerde ik en riep: ‘Kijk eens, mama, die heeft kleine tetjes, zeg!’ Of: ‘Amai, papa, wat heeft die enorme

borsten!' Sommige vrouwen vond ik erg knap, andere wat minder. Een enkele vond ik zelfs ronduit onaantrekkelijk. Maar ze fascineerden me allemaal, stuk voor stuk. Het floeren boek was een onuitputtelijke bron van verwondering waar ik mij altijd opnieuw aan laafde. Met grote ogen, rode oortjes en vreemde kriebels in mijn buik. Maar tegelijk, hoe gek dat ook klinkt, was het voor mij persoonlijk de normaalste zaak van de wereld. Ik stelde me er geen diepere vragen bij. Het ondeugende fotoalbum hoorde bij mijn leven zoals mijn barbiepoppen erbij hoorden.

Het floeren boek was tegelijk het begin van het einde, helaas. Het einde van een vrolijke, onbekommerde kindertijd. In mijn eerste levensjaren scheen de zon altijd, bij wijze van spreken. We woonden in mooie huurpanden – ik herinner me bijvoorbeeld een statige villa in Averbode – en mijn vader reed met een chique, dure Citroën CX. Mijn ouders waren levensgenieters in hart en nieren. We maakten elke zomer lange reizen, ik droeg de mooiste kleren en kreeg alles wat mijn hartje begeerde. Ja, ik was een verwend kind, moet ik toegeven. Een enig kind ook, de oogappel van mijn vader. In de tijd van het floeren boek baatte hij samen met mijn moeder een cafeetje uit onder de kerktoren van het petietterige Webbekom, nabij de stad Diest.

Een kerk met een café ernaast: banaler kon een dorp bezwaarlijk zijn. Dertien in een dozijn. Maar het was niet zomaar een café. Aan de buitenkant wel, ja. En ook binnen werd de schijn opgehouden. Je kon er op je gemak een pintje, een cola of een koffie drinken. Veel mensen deden dat ook. Wie van niks wist, zou absoluut geen abnormale activiteiten opgemerkt hebben. Maar het was in de wijde omgeving een publiek geheim dat het café in feite een dekmantel was, dat er naast allerlei dranken ook andere pleziertjes geserveerd

werden. Niet dat het een echt bordeel was, je kon er niet rechtstreeks terecht voor seks of andere erotische activiteiten. Maar in het floeren boek kon je wel iets anders bestellen dan een willekeurig drankje van de kaart. De specialiteit van het huis was een verboden vrucht die zoveel lekkerder bleek te smaken voor een deel van de stamgasten. Zelfs mijn leraar zedenleer was bij ons klant aan huis. 'Heb je nog een vrouwke?' vroeg hij aan mijn papa. Die toverde het album dan tevoorschijn.

Mannen die hun keuze hadden gemaakt, kregen vervolgens het telefoonnummer van het meisje of de vrouw op wie hun oog gevallen was. En wat er daarna gebeurde, daar hoef ik toch geen tekening bij te maken? Ik was een klein meisje, maar ik was een vroegrijp en clever kind – al zeg ik het zelf. Ik wist maar al te goed dat er zich onder mijn ogen iets afspeelde wat verboden was, zonder dat ik het precies kon benoemen. Want eigenlijk maakten mijn ouders zich schuldig aan wat in juridische termen doodgewoon pooierschap heet. Daar staan ook vandaag nog steeds strenge straffen op, maar in de vroege jaren tachtig van de vorige eeuw des te meer. Dat waren nog andere, hypocrietere tijden. Prostitutie was het ergste van het ergste, zo leek het wel. Erger dan moord, zou je haast denken. Dat hebben mijn ouders – én ikzelf – aan den lijve moeten ondervinden. Alle drie hebben we de hoogste prijs betaald voor wat zij clandestien deden. Onze levens zouden al gauw nooit meer hetzelfde zijn.

De razzia

Op een dag viel de politie binnen in het café. We waren verlinkt. Verraden. Aan de galg gepraat door een wraakzuchtige vrouw die ik maar al te goed kende. Ze was altijd mijn babysitter geweest. Maar daar was het niet bij gebleven. Ze mocht dan mijn oppas zijn, ik had me vaak genoeg aan haar zitten te vergapen in het floeren boek. Dat meisje hield er twee baantjes op na. En op zich had dat geen probleem hoeven te vormen. Maar ze was in conflict gekomen met mijn ouders omwille van iets wat absoluut *not done* was in het wereldje – vandaag nog niet, trouwens. Achter de rug van mijn ouders sprak ze zelf af met klanten die ze via mijn vader en moeder had leren kennen. Op die manier kon ze al het geld dat ze met seks verdiende voor zichzelf houden, zonder een stevig percentage af te dragen. Maar dat was niet de bedoeling, daar draaide het businessmodel niet op. Toen mijn ouders te weten kwamen dat ze belazerd werden, gooiden ze haar er zonder veel omwegen uit. Weg babysit, weg bijbaantje. Dat kon het meisje niet verkroppen en daarom ging ze mijn ouders lafhartig verklikken bij de flikken.

De razzia vond plaats terwijl ik braafjes op school zat, dus wat ik nu vertel heb ik alleen van horen zeggen. Maar het moet een inval met groot machtsvertoon geweest zijn – meerdere combi's, een legertje agenten. Bijna alsof mijn ouders, die nooit een vlieg kwaad gedaan hadden, ineens de gevaarlijkste criminelen ter wereld waren. De politie zocht in eerste instantie in het café op het gelijkvloers, maar snuffelde daarna in de woning op de bovenverdieping, waar we

met ons gezin leefden. Totale paniek. Mijn vader heeft nog geprobeerd om het floeren boek weg te gooien vanop het platte dak aan de achterkant van ons huis, maar dat was een vergeefse wanhoopspoging. Dat mooie boek, dat kostbare juweel, landde met een doffe plof op het kerkhof, midden tussen de graven. Het moet een bizar zicht geweest zijn. En wat ik me ook bedenkt: het bordeel en de dorpskerk zo vlak naast elkaar, hoe oer-Vlaams en tegelijk ironisch kan het leven zijn?

De speurders vonden het floeren boek niet meteen terug, hoewel het daar open en bloot lag te blinken tussen de overledenen. Een kerkhof is natuurlijk ook niet de meest voor de hand liggende plek. Zou je daar zelf ooit gaan zoeken naar de catalogus van een bordeel? Neen, toch. Maar het was uitstel van executie. Uiteindelijk viel het cruciale stuk alsnog in hun handen. Toen waren ze klaar met hun werk, ze hadden gevonden wat ze nodig hadden. Ik vermoed dat die politieagenten hun ogen nog wel goed de kost zullen gegeven hebben, voor ze het boek gingen inleveren op het commissariaat. Het waren tenslotte ook maar mensen, ook maar mannen. En de vrouwen waren o zo mooi en verleidelijk.

Naderhand bleek het fotoalbum een belangrijk bewijsstuk in de rechtszaal. Het vormde een tastbaar bewijs tegen mijn ouders, boven op de informatie en de getuigenissen die de politie verzameld had. Soms vraag ik me af of het floeren boek vandaag nog steeds, ergens in een of ander rechtbankarchief, stof ligt te vergaren. Misschien wel, dat zou best kunnen. Ik stel me voor dat het een beetje vergeeld is, dat de foto's wat verbleekt zijn. Ikzelf heb het boek alleszins nooit meer teruggezien en dat zal nu niet meer veranderen. Wie weet is het ooit wel in een grote vuilniscontainer gedumpt. Zonde. Soms wou ik dat ik het boek nog eens in mijn handen

kon nemen, dat ik het nog één keertje kon doorbladeren. Maar dat is ijdele hoop na al die jaren.

Hoe dan ook, de inval van de politie betekende het einde van mijn zorgeloze jeugd – enfin, mijn zorgeloze kindertijd. Als klein meisje had ik een prinsessenleventje gehad, maar vanaf die dag werd mijn jeugd een regelrechte hel, kan ik je wel vertellen. Van het ene moment op het andere, als een donderslag bij heldere hemel. Niets zou ooit nog hetzelfde zijn voor mijn papa en mijn mama. Maar evenmin voor mij, een kind dat gewoon in de klas zat terwijl het huis én het leven van mijn ouders overhoopgehaald werden. Ik besefte pas dat er iets loos was aan het einde van de schooldag. Normaal ging ik in mijn eentje naar huis met de bus, maar die keer niet. Mijn peter, een broer van mijn vader, stond aan de poort klaar om me op te pikken. ‘Kom, Arabelle, we gaan naar bomma,’ zei hij alleen maar. Verder niets. En hij nam me mee naar mijn grootmoeder, die me het verhaal van de razzia uit de doeken deed.

Ik bleef bij haar logeren zolang mijn ouders opgesloten bleven. Want die waren natuurlijk meegenomen voor enkele dagen in het cachot in Diest, waar ze afzonderlijk verhoord werden in afwachting van hun overplaatsing en hun proces. Ze waren nu verdachten, werden behandeld als doorgewinterde misdadigers. Die eerste dagen konden mijn ouders elkaar nog zien en horen, waren ze alleen door kale muren en koude tralies van elkaar gescheiden. Mijn moeder slaagde er vanuit haar cel nog in om haar laatste sigaret door te geven aan mijn vader. Ja, de liefde tussen hen was groot, destijds. De schok van hun arrestatie moet dat ook geweest zijn.

De korte periode die ze doorbrachten in de politiecel was geen lolletje te noemen. Dat kan onmogelijk als je van je